

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 8C/516/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113214444
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiana Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2015:2113214444.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudkyňou JUDr. Bibianou Ťažiarovou právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO 36 613 843, proti žalovanému: D. N., narodený XX. X. XXXX, bytom I.. I. XXXX/XX, F., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu práv občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpený: JUDr. Ambróz Motyka, advokát, Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 1773,04 eur s príslušenstvom, takt

rozhodol:

I. Súd návrh zamietá.

II. Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

III. Žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania vo výške 379,84 eur k rukám právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyky a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa návrhom doručeným súdu dňa 24. 5. 2013 domáha vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu vo výške 1773,04 eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1520,94 eur od 26. 2. 2013 do zaplatenia. Návrh odôvodnil tak, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 12. 2011 uzavretej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, ktorou postupca postúpil na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Svoj návrh odôvodnil v spojení s vyjadrením zo dňa 2. 3. 2015 tým, že na základe Zmluvy o úvere č. 284792838 zo dňa 18. 1. 2007 poskytol právny predchodca postupcu žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 663,88 eur, žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky splácať v splátkach po 19,35 eur mesačne so splatnosťou splátok k 20. dňu v mesiaci, počnúc dňom 20. 2. 2007 a konečnou splatnosťou dňa 20. 12. 2011. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť celý úver s úrokovou sadzbou 18,40 % ročne, zaviazal sa zaplatiť poplatok za správu úveru vo výške 60 Sk/1,99 eur. Žalovaná suma pozostáva 1773,04 eur pozostáva zo 1520,94 eur/45819,84 Sk ako neuhradenej istiny (rozdiel medzi istinou úveru a súčtom všetkých mesačných platieb započítaných na istinu), zo sumy 98,73 eur/2974,34 Sk riadny úrok (rozdiel medzi postúpenými riadnymi úrokmi a platbami započítanými na tieto úroky), zo sumy 138,42 eur/4170,04 Sk úrok z omeškania (rozdiel medzi postúpenými úrokmi z omeškania a platbami započítanými na tieto úroky), zo sumy 14,95 eur/450,38 Sk z ostatného príslušenstva (rozdiel medzi postúpeným ostatným príslušenstvom a platbami započítanými na ostatné príslušenstvo). Žalovaný zaplatil celkom sumu 339,06 eur, naposledy dňa 20. 7. 2008 vo výške 39,40 eur.

Žalovaný sa k návrhu nevyjadril.

Dňa 20. 6. 2013 oznámilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS svoj vstup do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného. Dňa 30. 7. 2013 namielol žalobca vstup vedľajšieho účastníka do konania. Uznesením č. k.8C/516/2013-46 zo dňa 30. 9. 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/27/2014-74 zo dňa 25. 11. 2014 súd pripustil vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do konania.

Podaním doručeným súdu dňa 5. 2. 2015 namielol žalobca opätovne vstup vedľajšieho účastníka do konania. Nakoľko o vstupe vedľajšieho účastníka už súd právoplatne rozhodol uznesením zo dňa 30. 9. 2013, opätovne o predmetnom procesnom návrhu žalobcu nerozhodoval z dôvodu hospodárnosti tohto konania.

Podaním doručeným súdu dňa 8. 11. 2013 v spojení s podaním doručeným súdu dňa 9. 3. 2015 vedľajší účastník okrem iného vzniesol námietku premlčania voči žalovanej sume (všetkým splátkam, ktoré sa stali zročnými v období viac než troch rokov od doručenia žaloby súdu) a žalobný návrh navrhol zamietnuť.

Uznesením č. k. 8C/516/2013-130 zo dňa 4. 5. 2015 v spojení s Uznesením č. k. 8C/516/2013-137 zo dňa 20. 8. 2015 súd konanie v časti sumy 1173,19 eur zastavil. Zároveň pripustil zmenu návrhu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 599,85 eur, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 19,35 eur od 21. 6. 2009 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21. 7. 2009 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21. 8. 2009 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21. 9. 2009 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21. 10. 2009 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21. 11. 2009 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21. 12. 2009 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.1. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.2. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.3. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.4. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.5. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.6. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.7. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.8. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.9. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.10. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.11. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.12. 2010 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.1. 2011 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.2. 2011 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.3. 2011 do zaplataenia, úrok z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 19,35 eur od 21.4. 2011 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.5. 2011 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.6. 2011 do zaplataenia, úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 19,35 eur od 21.7. 2011 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.8. 2011 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.9. 2011 do zaplataenia, zo sumy 19,35 eur od 21.10. 2011 do zaplataenia, úrok z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 19,35 eur od 21.11. 2011 do zaplataenia, úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 19,35 eur od 21. 12. 2011 do zaplataenia a náhradu trov konania.

Predmetom konania zostala požiadavka na zaplataenie sumy 599,85 eur s príslušenstvom, keď podľa vyjadrenia žalobcu v zmysle podania doručeného súdu dňa 20. 3. 2015, žalovaná suma 599,85 eur predstavuje nepremičané splátky úveru splatné od 20. 6. 2009 do 20. 12. 2011.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisového materiálu najmä návrhom zo dňa 6. 5. 2013, zmluvou o splátkovom úvere č. 0284792838 zo dňa 18. 1. 2007, Všeobecnými obchodnými podmienkami, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 18. 12. 2012, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 6. 2. 2013, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 12. 2012, oznámením Slovenskej sporiteľne a.s. zo dňa 7. 7. 2014, s obsahom celého spisového materiálu, keď pojednával v neprítomnosti účastníkov konania v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a zistil nasledovný skutkový stav.

Zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0284792823 zo dňa 18. 1. 2007 vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa zaviazal žalovanému poskytnúť úver 20 000 Sk (663,88 eur). Žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky formou splátok po 583 Sk (19,35 eur) vždy k 20. dňu v mesiaci, prvá splátka splatná dňa 20. 2. 2007, konečná splatnosť úveru 20. 12. 2011, dohodnutá RPMN 26,94 %. Žalovaný podpisom úverovej zmluvy potvrdil, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami, Sadzobníkom a zaväzuje sa ich dodržiavať.

Zo Všeobecných obchodných podmienok 7.6. písm. a) ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta alebo ak je klient v omeškanií so plácaním

jednej splátky alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru t. j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti.

Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 27. 12. 2011 vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanému, že postúpila na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15. 12. 2011 pohľadávku vo výške 1773,04 eur s príslušenstvom na žalobcu (odoslané žalovanému dňa 24. 1. 2012).

Pokusom o zmier zo dňa 23. 4. 2013 oznámil žalobca žalovanému, že právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Pohľadávka je vo výške 1956,80 eur.

Z dohody o uznaní záväzku zo dňa 15. 11. 2012 (ďalej len „Dohoda“) súd zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili predmetnú dohodu, pričom táto obsahovala uznanie záväzku, záverečné ustanovenia. V Dohode v bode 2. 1. uznal žalovaný čo do právneho dôvodu a výšky svoj záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy číslo/číslo zákazník 284792838, zo dňa 18. 1. 2007. Dlžná suma pozostáva z istiny 1520,94 eur, z ostatného príslušenstva 14,95 eur, nákladov na inkasné konanie vo výške 150 eur a z úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 1520,94 eur od 15. 12. 2011 do zaplatenia. V tom istom bode posledná veta obsahuje vyhlásenie žalovaného, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Pričom prílohou je DOTAZNÍK k Dohode a uznaní záväzku a Rozhodcovskej zmluve zo dňa 15. 11. 2012. Žalobca však rozhodcovskú zmluvu k návrhu nepripojil.

Z oznámenia Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 11. 3. 2015 vyplýva, že zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s. nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru vzniknutého zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0284792838 zo dňa 18. 1. 2007 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 12. 2011 postúpil postupca túto pohľadávku na žalobcu a to s poukazom na Prílohu č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok vo výške 1773,04 eur. Z prílohy č. 1 vyplýva, že zostatok pohľadávky 1773,04 eur, počet dní omeškania 1230, dátum poslednej úhrady 20. 7. 2008.

Oznámením zo dňa 27. 12. 2011 oznámil pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanému, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 12. 2011 postúpila pohľadávku vo výške 1773,04 eur s príslušenstvom žalobcovi.

Podľa ustanovenia § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Podľa ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému, ods. 2 s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa ustanovenia § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi, ods. 2 ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu,

na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

V prvom rade sa súd zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu, cedenta) vstúpi nový veriteľ (postupník, cesionár) na základe zmluvy uzavretej medzi nimi. Postúpením pohľadávky teda dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri postúpení pohľadávky nie je účelom zmena obsahu postúpenej pohľadávky, ale zmena v osobe veriteľa. Postúpením pohľadávky sa dlžníkovo postavenie nemení, najmä sa nemôže zhoršiť jeho právne postavenie.

Žalobca - nebankový subjekt uzavrel dňa 15. 12. 2011 Zmluvu o postúpení pohľadávok s právnym predchodcom - bankou. V zmysle § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách môže banka, teda postupca, postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi, teda žalovanému, ak je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj napriek písomnej výzve banky. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia môže byť predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na tretiu osobu len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sa stali splatnými.

Napriek márnemu poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku žalobca nepreukázal, že banka vyhotovila a doručila výzvy žalovanému na zaplatenie dlžných splátok splatných do postúpenia pohľadávky. Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzatvorená dňa 15. 12. 2011, teda pred splatnosťou poslednej splátky úveru 20. 12. 2011. Pričom banka mohla postúpiť len splatné splátky. Takéto postúpenie pohľadávky je tak neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorou je existencia písomnej výzvy banky klientovi na plnenie peňažného záväzku, s ktorou je klient v nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní.

Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Účastník konania, ktorý je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd návrhu vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovaného uplatnené v konaní. Ak sa to v konaní nedokáže, súd návrh zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorý ale v konaní nevystupuje ako žalobca. O takýto prípad išlo aj v prejednávanej veci, keď súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky uplatnenej návrhom bolo neplatné. Práve nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu mal vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým súd návrh voči žalovanému zamietol.

Podľa zmluvy o úvere zo dňa 18. 1. 2007 bola dohodnutá konečná splatnosť úveru na 20. 12. 2011, kedy bola splatná posledná 59. splátka vo výške 583 Sk/19,35 eur. Pričom v konaní nebolo napriek tvrdeniu žalobcu preukázané, že pred konečnou splatnosťou 20. 12. 2011 by bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, čo má súd preukázané oznámením Slovenskej sporiteľne a.s. Zo špecifikácie postúpenej pohľadávky, ktorá tvorí prílohu Zmluvy postúpení súd zistil, že bola postúpená pohľadávka do splatnosti ku dňu postúpenia vo výške 1520,94 eur ako istina po splatnosti.

Podľa ustanovenia § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa ustanovenia § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa ustanovenia § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa ustanovenia § 502, ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa ustanovenia § 503, ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

Podľa ustanovenia § 504 Obchodného zákonníka dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Podľa ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver.

Podľa ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.,

Podľa ustanovenia § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou 1. sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere, 2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb, 3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak, 4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny, 5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru.

Podľa ustanovenia § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru, e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007 zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, zmluva ďalej obsahuje a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6, b) sankcie za porušenie zmluvy, c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek, d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy, e) práva spotrebiteľa podľa § 7.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31. 12. 2007, veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.

Podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Predovšetkým je potrebné uzavrieť, že podľa znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v období od 1.4.2004 do 31.12.2007, teda v čase uzavretia úverovej zmluvy právnym predchodcom žalobcu so žalovaným, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, pod definíciou spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka nespádala. Je ale nesporné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v znení platnom v čase jej uzavretia, keďže ide o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi jej účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky spotrebiteľskou zmluvou. Keďže z § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť, že 5. hlava Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1, súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v ustanovení § 23a Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb.

Keďže právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) bola osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pri uzatvorení predmetnej zmluvy vystupoval v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že žalovaný pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, je potrebné ju v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v uvedenom znení považovať ho za spotrebiteľa a zároveň je spotrebiteľom i v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. Vzhľadom na to, že predmetnou zmluvou o úvere sa zaviazal poskytnúť veriteľ ako dodávateľ žalovanému ako spotrebiteľovi dočasne peňažné prostriedky vo forme úveru a žalovaný ako spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť spolu s odmenou, zmluva uzavretá medzi nimi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z., keď zároveň nebolo preukázané, že by uzavretá zmluva bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., nie je tak vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona.

Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy o úvere ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch.

S ohľadom na obsah zmluvy o úvere zo dňa 18. 1. 2007 v spojení s platobnou históriou mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný dňa 18. 1. 2007 uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 20 000 Sk (663,88 eur) a žalovaný sa zaviazal úver splácať v splátkach vo výške 583Sk (19,35 eur), prvá splátka dňa 20. 1. 2007 a posledná splátka 20. 12. 2011. Účastníci si dohodli splatenie úveru formou 59 splátok, pričom celková suma, ktorú mala žalovaná zaplatiť formou splátok je vo výške 34 397 Sk/1141,77 eur. Poslednú úhradu urobil žalovaný dňa 20. 7. 2008 vo výške 39,40 Sk/1,31 eur, celkom zaplatil na predmetný úver sumu 339,06 eur. Žalobca v konaní tvrdil, že po späťvzati sa domáha zaplata sumy 599,85 eur, ktorá predstavuje 31 nepremičaných splátok (splatené od 20. 2. 2009 do 20. 12. 2011) a zároveň sa domáha úroku z omeškania deň nasledujúci po splatnosti každej jednotlivéj splátky.

Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení ku dňu uzavretia dohody o uznaní záväzku nekalé obchodné praktiky sú zakázané, ods. 2 obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika

orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov, ods. 3 obchodná praktika, ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovne, ods. 4 za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia Dohody o splátkovom kalendári spotrebiteľskej zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, ods. 3 ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia Dohody o splátkach za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku,

Podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Nakoľko vzťah, z ktorého vznikla pohľadávka je vzťahom spotrebiteľským, súd podrobil vec z hľadiska súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Inštitút nekalej obchodnej praktiky je zákonným termínom, má svoj obsah a nie je možné ho prehliadať ani v rovine súkromného práva. Ak sa uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu uplatnenému právu. Výkon práv okrem iného nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a o taký prípad ide aj vtedy, ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa). Súčasný zákon o ochrane spotrebiteľa definuje nekalé obchodné praktiky dodávateľov voči spotrebiteľom a z toho osobitne taxatívnym spôsobom vypočítava nekalé obchodné praktiky, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, a ktoré sú uvedené v prílohe č. 1 k zákonu o ochrane spotrebiteľa. Rozdiel, ktorý odlišuje praktiky uvedené v zozname od ostatných je ten, že sú nekalé bez ďalšieho, t. j. bez skúmania dvoch relevantných vlastností, a to: 1. či k nim došlo postupom dodávateľa bez odbornej starostlivosti a 2. či takéto konanie vyvolalo rozhodnutie (ekonomické) spotrebiteľa, napríklad uzavrieť zmluvu, dodatok, vykonať plnenie a podobne. U iných praktík je teda pre záver o nekalosti dôležitá existencia uvedených dvoch aspektov.

Podľa ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Všeobecná premlčacia lehota, ktorá je upravená v § 101 Občianskeho zákonníka je tri roky. S písomným uznaním práva čo do dôvodu a výšky v zmysle cit. § 110 ods. 1 veta druhá O.s.p. je spojený inštitút pretrhnutia premlčacej lehoty tak, že platné uznanie práva zakladá beh novej 10-ročnej premlčacej lehoty a namiesto doteraz ušlej premlčacej doby začína bežať nová 10-ročná premlčacia lehota odo dňa, keď k uznaniu práva došlo. Uznanie práva je jednostranný adresovaný hmotnoprávny úkon dlžníka, ktorý k svojej platnosti okrem všeobecných náležitostí právnych úkonov v zmysle § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka musí spĺňať i osobitné náležitosti predpísané v citovanom ustanovení, predovšetkým musí

byť urobený v písomnej forme (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a musí sa týkať tak jeho dôvodu, ako jeho výšky. Inštitút uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je samostatným zabezpečovacím inštitútom. Zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. Tým sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, pretože dôkazné bremeno sa presúva na dlžníka, ktorý ak namietá, že dlh neexistuje, je povinný túto skutočnosť preukázať. Uznáním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. K platnému uznaniu dlhu je okrem všeobecných náležitostí podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka potrebné, aby tento jednostranný právny úkon dlžník urobil písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatenia dlhu a uviedol dôvod a jeho výšku, teda uznal dlh čo do dôvodu a výšky. Splnením predpokladov uvedených v cit. § 558 Občianskeho zákonníka dochádza jednak k založeniu vyvráťiteľnej právnej domnienky trvania dlhu a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej lehoty v zmysle § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by v úkone absentoval výslovne prísľub zaplatenia dlhu, je dôsledkom tohto úkonu iba pretrhnutie premlčacej lehoty podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ a vyvráťiteľná právna domnienka trvania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka nevznikne. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ nie je totožné s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

Súd má za to, že žalobca ako veriteľ dosiahol uzavretie dohody o uznaní záväzku dňa 15. 11. 2012 v dôsledku použitia nekalej obchodnej praxe spočívajúcej v tom, že právny úkon, obsahom ktorého bolo uznanie dlhu, bol súčasťou predtlačenej formulára, do ktorého sa doplnili len údaje o žalovaného (súčasťou tohto formulára bolo aj ustanovenie, že žalovaný uznáva premlčaný dlh). V Dohode v bode 2. uznal žalovaný čo do právneho dôvodu a výšky svoj záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy číslo/číslo zákazník 284792838 celkom vo výške 1685,89 eur, v dohode neuvedené, ktorá pozostáva z istiny 1 520,94 eur, z ostatného príslušenstva podľa zmluvy 14,95 eur, nákladov na inkasné konanie vo výške 150 eur, z úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 1520,94 eur za dobu od 15. 12. 2011 do zaplatenia. Žalobca počas konania nepreukázal, že žalovanému ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené, v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti, následky uznania dlhu takýmto spôsobom vyčísleného dlhu ako aj význam premlčania. Žalovaný následne bez toho, aby mu boli vysvetlené následky uznania záväzku ako vyčíslenia uznanej sumy, túto dohodu podpísal (došlo k narušeniu ekonomického správania sa priemerného spotrebiteľa). Ak by žalobca vysvetlil žalovanému následky uznania dlhu (10-ročná premlčacia doba), ako aj konkrétny spôsob ním vyčíslených sumy, ktorá bola predmetom uznania, bolo by prinajmenšom nelogické, aby žalovaný s takýmto poznatkom dohodu podpísal, keď v prípade vznesenia námietky premlčania, by nemal viac povinnosť dlh zaplatiť. Súd má za to, že týmto spôsobom došlo zo strany žalobcu k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v obchodnej činnosti. Predmetné znenie Dohody má zdanlivo pôsobiť ako ústretový krok voči žalovanému, ktorý naposledy vykonal úhradu dňa 20. 7. 2008, avšak skrytým cieľom je dosiahnutie uznania záväzku, a konečnom dôsledku sa žalobca týmto spôsobom domáha aj predĺženia premlčacej lehoty na uplatnenie žalobného nároku. Súdu je z rozhodovacej činnosti zrejmé, že žalobca nakupuje premlčané pohľadávky vo veľkom množstve a následne iniciuje stretnutia, na ktorých bez náležitého vysvetlenia následkov uznania záväzkov spotrebiteľom, necháva dohody o uznaní záväzku podpisovať s úmyslom docieľiť nápravu pochybenia právnych predchodcov žalobcu spočívajúcu v nepodaní žaloby včas a s cieľom získať výhody na úkor spotrebiteľa. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Preto je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je potrebné aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, teda aj na právny úkon uznania záväzku. Súd považuje predmetnú Dohodu za nekalú obchodnú prax, ktorá je neplatná, a ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Pričom podstatne narušila alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo k službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Predmetnú Dohodu súd posúdil aj v zmysle ustanovení § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Posudzujúc platnosť takéhoto právneho úkonu súd dospel k záveru, že ide absolútne neplatný právny úkon, pretože nespĺňa predpoklady riadneho právneho úkonu v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom taktiež obchádza zákon.

Uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky. Pre posúdenie platnosti takéhoto právneho úkonu je potrebné aplikovať nielen ustanovenia § 558 § 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka ale tak už bolo vyššie uvedené aj ustanovenia § 7 zákona č. 250/2007 Z. z., § 53 Občianskeho zákonníka, keď žalovaný síce v rámci Dohody uznal čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči žalobcovi a to v celkovej výške 1685,89 eur, pričom tak ako už bolo vyššie uvedené, predmetné uznanie trpí vadou neplatnosti. Súd konštatuje, že platnosť takéhoto právneho úkonu ako je uznanie dlhu, je neplatným právnym úkonom, pretože nespĺňa predpoklady riadneho právneho úkonu v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a preto ani nemôže spôsobiť pretrhnutie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatie novej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka.

Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, sa súd zaoberal otázkou, či je vedľajší účastník oprávnený vzniesť námietku premlčania a ďalej dôvodnosťou vznesenej námietky. Predpokladom prípustnosti vedľajšieho účastníka v konaní je právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, t. j. právny záujem na úspešnosti v spore u toho účastníka, ku ktorému pristúpil. O právny záujem ide vtedy, ak rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva). Ako vedľajší účastník sa však s poukazom na § 93 ods. 2 OSP môže zúčastniť aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, v takomto prípade zákon nestanovuje ako podmienku účasti skutočnosť, že táto osoba má záujem na výsledku konania. Vstup takejto osoby do konania má za cieľ zabezpečiť širšiu ochranu osobám, ktoré sú alebo môžu byť v znevýhodnenom postavení (napr. spotrebiteľia, osoby diskriminované z rôznych dôvodov). Vedľajší účastník je v konaní zásadne oprávnený na všetky úkony, na ktoré je oprávnený hlavný účastník (s výnimkou dispozície s konaním a jeho predmetom) a tieto úkony robí práve v prospech a s účinkami pre hlavného účastníka, ktorého v spore podporuje. Uplatnenie obrany proti návrhu je procesným právom účastníka konania (odporcu) a rovnaké právo má aj vedľajší účastník, ktorý počas konania vystupuje na jeho strane, na tom, že ide o procesné práve nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti žalobe sa uplatňujú rovnako námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy (akou je aj námietka premlčania), keďže procesné právo uplatniť tieto námietky v konaní nemožno zamieňať s tým, či majú pôvod v hmotnom alebo len v procesnom práve (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 539/2008).

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva.

Podľa vyššie citovaného článku Zmluvy č. 7 bod 7.6.1 VOP teda nastali podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. požadovať splatenie pohľadávky z predmetnej zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti. Právny predchodca bol teda oprávnený vykonať svoje právo a zosplatiť úver. Potom deň, kedy bol právny predchodca žalobcu oprávnený zosplatiť celý dlh, možno považovať za deň, v zmysle ktorého sa právo mohlo vykonať prvýkrát v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, teda za deň, kedy začala plynúť premlčacia doba. Za uvedeného stavu, keď splátky boli splatné k 20. dňu v mesiaci a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný v rade 1 bol v sústavnom omeškaní od 20. 7. 2008, kedy zaplatil sumu 1,31 eur, teda nezaplatil splátku vo výške

19,35 eur splatnú dňa 20. 7. 2008, bol právny predchodca oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dňa 31. 8. 2008. Žalobca podal návrh dňa 24. 5. 2013, t. j. po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, ktorá mu uplynula dňa 31. 8. 2011. Pričom súd považuje vznesenú námietku premlčania zo strany vedľajšieho účastníka za dôvodnú. Skutočnosť, že právny predchodca žalobcu bol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru z dôvodu omeškania žalovaného so splácaním dlhu, potvrdzuje súdu aj Príloha č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok v zmysle ktorej vyplýva počet dní omeškania 1230, čo korešponduje s počtom dní odkedy bol právny predchodca oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru dňa 31. 8. 2008 ku dňu uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 12. 2011 súd zistil počet dní omeškania 1191 dní, teda v prílohe je dokonca uvedených viac dní omeškania o 39 dní. Nakoľko má súd za to, že už právny predchodca mal právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru k 31. 8. 2008, súd návrh ako nedôvodný zamietol, nakoľko sa stotožnil so vznesenou námietkou premlčania v vrátane príslušenstva. Uvedené je ďalším dôvodom na zamietnutie návrhu žalobcu.

Podľa ustanovenia § 517, ods. 1, prvá veta a ods. 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ustanovenia § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Vzhľadom na to, že súd návrh v časti istiny z vyššie uvedených dôvodov ako nedôvodný zamietol návrh zamietol aj návrh v časti požadovaného úroku z omeškania. Z dôvodu hospodárnosti sa v konaní ďalej už nezaoberal dňami vzniku omeškania ani požadovanou výškou úroku z omeškania.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, sú náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa ustanovenia § 151 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadrí osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 146 ods. 2 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (v časti 1173,19 eur zavinil zastavenie konania žalobca a v tejto časti bol neúspešný), keď žalovaný bol v konaní celkom úspešný, avšak náhradu trov konania si neuplatnil, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

V zmysle ustanovenia § 93 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi, alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva, alebo určenie či to manželstvo je alebo nie je. Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa, združenie môže podať návrh a začať konanie na správnom orgáne, alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov, alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti.

Je nesporné, že vedľajší účastník na strane žalovaného je občianske združenie, ktoré je založené za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Mohlo teda vstúpiť do konania aj z vlastného podnetu, pokiaľ sa predmet sporu týkal ochrany práv spotrebiteľa, čo sa v danej veci aj stalo. Vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovanej bol v súlade so zákonom.

Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý namietal, že trovy konania vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Vedľajší účastník oznámením doručeným súdu dňa 20. 6. 2013 oznámil svoj vstup do konania na strane žalovanej. Podaním doručeným súdu dňa 8. 11. 2013 sa vedľajší účastník vyjadril k žalobe, v ktorom okrem iného vzniesol námietku premlčania a zároveň namietal neprijateľnosť Dohody o uznaní záväzku. Podaním doručeným súdu dňa 17. 1. 2014 sa vedľajší účastník vyjadril k odvolaniu žalobcu. Podaním doručeným súdu dňa 9. 3. 2015 vedľajší účastník doplnil svoje vyjadrenie ohľadom vznesenej námietky premlčania. Súd má za to, že vyčíslená náhrada trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka predstavuje účelne vynaložené trovy konania, ktoré boli v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, keď v čase vznesenia námietky premlčania v tejto veci nebolo možné vzniesť námietku premlčania zo strany súdu ex offo v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. v platnom znení a teda vznesená námietka premlčania zo strany vedľajšieho účastníka okrem iného mala jednoznačne vplyv na úspech žalovaného v tomto konaní.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane úspešného žalovaného vzniklo právo na náhradu trov konania vo výške 379,84 eur ako náhradu trov právneho zastúpenia za

4 úkony právnej pomoci

príprava a prevzatie zo dňa 2. 11. 2012

vyjadrenie zo dňa 7. 11. 2013 vyjadrenie k odvolaniu (procesnému) zo dňa 17. 1. 2014 v 1/2 vyjadrenie zo dňa 9. 3. 2015

3 x á 81,33 eur, 1 x á 40,67 eur, 1 x režijný paušál á 7,63 eur, 1 x režijný paušál á 7,81 eur, 1 x á režijný paušál á 8,04 eur, 1 x režijný paušál á 8,39 eur v zmysle § 10 ods. 1, § 13, § 14 ods. 1, ods. 3, § 15, § 16 ods. 3, ods. 4, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení k 30. 6. 2013, v zmysle § 10 ods. 1, § 13a, § 15, § 16, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. platnom znení. Vyčíslenú odmenu vo výške 316,53 eur súd zvýšil o DPH á 63,31 eur. Priznanú odmenu vo výške 379,84 eur súd zaviazal podľa ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zaplatiť právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

§ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

§ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

§ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

§ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

§ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

§ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

§ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

§ súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
§ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
§ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
§ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
§ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
§ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí návrh na súdny výkon rozhodnutia.